

какъ Той я опростилъ. Стигна най-сетнѣ до 44 стихъ и почна да чете:

„И, като се обърна къмъ жената, рече на Симона: видишъ ли тая жена? Влѣзохъ у дома ти, вода за нозѣтъ Ми не поднесе, а тя съ сълзитѣ си ги оми и съ коситѣ си ги обърса. Цѣлование ти не Ми даде, а тя, откакъ съмъ тукъ, не прѣстава да цѣлува нозѣтъ ми. Съ масло главата Ми не намаза, а тя съ миро намаза нозѣтъ Ми“.

Прочете Мартинъ тия стихове и си мисли:

„Вода за нозѣтъ не далъ, цѣлувание не далъ, главата Му съ масло не намазалъ...“.

И пакъ сваля очила, слага ги на книгата и пакъ се замисля:

— Види се, фарисей нѣкой е билъ . . . Сжщо като мене, само, себе си гледалъ. Да се напие, да се стопли, доволенъ да е, а не за гости да мисли. Себе си не забравя, а за госта никаква грижа. И кой му е гостъ? Самъ Христосъ. При мене да дойдеше нима азъ тѣй би сторилъ?

Подпрѣ се на лактитѣ Авдеичъ и нито забѣлѣза кога задрѣма.

— Мартине!, изведнажъ чува той надъ ухото си.

Трепва Мартинъ и полусънень пита:

— Кой вика?

Обърна се, гледа къмъ вратата — нѣма никой. Полегна пакъ, но изеднажъ туку ясно чува:

— Мартине, а Мартине! Гледай утрѣ на улицата, ще дойда.

Събуди се Мартинъ, стана отъ масата и почна да трие очи. И самъ не знае — сънь ли е или на явѣ чува тия думи. Угаси послѣ лампата и легна да спи.